

ת"פ 50926/04/19 - רונן כהן נגד הועדה המקומית לתו"ב תל אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עתפ"ב 50926-04-19 כהן נ' הועדה המקומית לתו"ב תל אביב

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	רונן כהן
נגד	ע"י ב"כ עו"ד מיה רוזנפלד ועדו ואראס
משיבה	הועדה המקומית לתו"ב תל אביב
	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפניי ערעור שהוגש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 12.3.19, לפיה נדחתה בקשתו של המערער להמיר את עונש המאסר שהוטל עליו חלף הקנס בעבודות שירות.

ה רק ע

ביום 5.10.16 ניתן גזר דין על ידי בית משפט קמא לאחר שהמערער הורשע בעבירה של "אי קיום צו שיפוטי להריסה" בפעם השלישית, כאשר צו ההריסה דן ניתן עוד בשנת 2005.

על המערער נגזרו עונשים שונים לרבות קנס בסך ₪ 143,500 בתשלומים, ונקבע כי אם לא ישולם הקנס, ירצה המערער עונש מאסר בן 4 חודשים.

על גזר דין זה לרבות רכיב הקנס והמאסר חלף הקנס, הוגש ערעור לבית משפט המחוזי ב-עפ"א 44191-11-16.

ביום 22.2.17 נדחה הערעור דן על ידי במלואו, לרבות לענין גובה הקנס והמאסר חלף הקנס, ונקבע בין היתר: **"מאחר ולא מצאתי כי שנה בית משפט קמא בשיקוליו ובמסקנותיו, אין מקום להתערב לא בגובה הקנס ואף לא בתקופת המאסר חלף הקנס שהיא הולמת את גובה הקנס ויש בה כדי להבטיח את תשלום הקנס."**

כשנה וחצי לאחר שניתן גזר הדין דן בערעור ולאחר שהקנס תפח לכ- 215,000 ש"ח הוגשה בקשה לבית משפט קמא להורות כי המאסר חלף הקנס שהושת על המערער ירוצה בעבודות שירות.

ביום 21.11.18 נתן בית משפט קמא את החלטתו המפורטת והמנומקת היטב ודחה את הבקשה.

בית משפט קמא קבע כי המערער "מהתל בביהמ"ש וכי הוא נמנע מקיום הוראות וצווים שניתנו בעניינו", וכי טרם בוצע במלואו צו ההריסה משנת 2005.

עוד קבע בית משפט קמא כי "המערער טען (בכזב) פעם אחר פעם שהרס את המבנה ובית המשפט הורה לוועדה המקומית לבחון טענותיו וזו שלחה את עובדיה (מפקחי הבניה) למקום כדי לגלות שוב שהמבקש לא קיים את הצו אלא הוסיף ובנה בניה בלתי חוקית במקום."

לסיכום, בית משפט קמא הגיע למסקנה כי אין די בריצוי המאסר שהוטל חלף הקנס על דרך של עבודות שירות כדי לדרבן את המערער לשלם את הקנס. על החלטה זו וחודשיים לאחר שניתנה, הגיש המערער "בקשה לעיון חוזר". ביום 12.3.19 נדחתה בקשה זו על ידי בית משפט קמא, אשר דחה את הבקשה דנן מהנימוקים שפורטו בתגובת המשיבה קבע כי יש לקרוא את ההחלטה דנן יחד עם ההחלטה מיום 21.11.18 ואף הוסיף: "בכל הכבוד, הגשת הבקשה הנוכחית גובלת בחוסר תום-לב וצר לי על כך... שהמבקש התנהל באופן מחפיר עת הרס חלק ובנה חלק אחר מחדש...",

וכן: "... צר לי אך יש לראות בתוכן הבקשה משום זריית חול בעיני בית המשפט."

בית משפט קמא בחן את הראיות שהגיש המערער וקבע כי הבקשה משוללת יסוד ודינה להידחות, וכי לא הוכח כי צו ההריסה קוים למרות שניתן היה להוכיח זאת בנקל על ידי תמונות וחוות דעת הנדסית פשוטה.

על החלטה זו הוגש הערעור נשוא הדין.

להלן בקליפת אגוז טיעוני המערער

1. מנגנון המאסר חלף הקנס הוא אחד החריגים הבודדים הקיימים המאפשר לפגוע בזכותו החוקתית של אדם לחירות בשל אי תשלום חיוב כספי, כאשר מדובר בקנס פלילי המיועד לאוצר המדינה.
2. בטרם הפעלתו של מאסר חלף קנס, על בית משפט להשתכנע כי לחייב יכולת כלכלית לעמוד בתשלום.
3. הלכה פסוקה היא כי קיימת אפשרות חוקית של ביצוע מאסר חלף הקנס, גם בדרך של עבודות שירות כאשר השיקול המרכזי בהחלטה להורות על כך, הינו חוסר יכולת כלכלית של החייב.
4. אין קשר בין אי ביצוע צו ההריסה מ-2005 לבין הבקשה להמרת המאסר שהוטל חלף הקנס בעבודות שירות.
5. צו ההריסה מ-2005 בוצע, המשיבה לא הוכיחה כי לא בוצע. אין דוח המלמד על כך ואם לא היה מבוצע, חזקה על המשיבה שהיתה מגישה נגד המערער כתב אישום נוסף בגין הפרת צו שיפוטי.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

ראשית, יצוין כי אינני סבורה כי קיים במקרה דנן עיגון חוקי להליך של "עיון חוזר" בהחלטת בית משפט קמא מיום 21.11.18, שהינה החלטה מפורטת ומנומקת אשר ניתן היה להגיש עליה ערעור במועד שנקבע כחוק.

באמצעות הגשת הבקשה לעיון חוזר "עקף" המערער את מועדי הערעור ולמרות שלא הגיש ערעור על ההחלטה מיום 21.11.18, ולאחר שתם המועד להגשת הערעור, הגיש ערעור על ההחלטה מיום 12.3.19 לעיון חוזר.

עיינתי בראיות החדשות לכאורה, אליהן הפנה ב"כ המערער בבקשתו לעיון חוזר והתרשמתי כפי שהתרשם גם בית משפט קמא, כי מדובר בבקשה הגובלת בחוסר תום-לב, ובניסיון לזרות חול בעיני בית המשפט, ואף אוסיף כי המערער מנצל לרעה את הליכי בית המשפט.

הבדיקות שערכה המשיבה העלו כפי שקבע בית משפט קמא, כי צו ההריסה לא בוצע, על כל פנים לא במלואו וכי אף נבנה חלק שנהרס, מחדש.

הראיות שצירף המערער אין בהם כדי להצביע על כך שהבניה נשוא צו ההריסה אכן נהרסה במלואה, בעיקר מדובר על תצהיר סתמי ביותר של המערער, שהצהיר כי הרס את הבניה ועל מסקנות שמסיק בא כוחו, לפיהן אם לא היתה נהרסת הבניה נשוא הצו השיפוטי, המשיבה היתה טורחת להגיש כתב אישום נוסף נגד המערער בגין הפרת צו שיפוטי.

כאמור, מדובר במאסר חלף קנס שהוטל בגין עבירה חמורה ביותר של אי קיום צו שיפוטי להריסה בפעם שלישית, עבירה החותרת תחת מערכת אכיפת החוק. לא ניתן בנסיבות הללו לשקול את בקשתו של המערער להמרת המאסר בפועל שהוטל חלף הקנס, בעבודות שירות מבלי שהמערער קיים סופסוף את צו ההריסה השיפוטי שניתן עוד ב- 2005.

מדובר בסעד שבמהותו הינו סעד מן הצדק ולא ניתן ליתן אותו כאשר המערער בא בידיים בלתי נקיות לבית המשפט, ומבזה את צווי בית המשפט.

כמפורט לעיל, לא שוכנעתי כי אכן צו ההריסה השיפוטי בוצע כטענת המערער. הביקורות מלמדות, כי טרם קיים במלואו והמערער לא הביא כל הוכחה חד משמעית לביצועו במלואו.

יודגש, כי סכום הקנס שהוטל על המערער והמאסר חלף הקנס נשקלו היטב הן על ידי בית משפט קמא והן על ידי ערכאת הערעור. נקבע על ידי ערכאת הערעור כי בית משפט קמא התחשב בחומרת העבירה, נסיבותיה וכן במצבו הכלכלי של המערער, על כן חולק הקנס לתשלומים רבים וכי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא.

המערער אף לא המציא לבית משפט קמא ראיות נוספות בענין מצבו הכלכלי למעט תצהירו ובו חזר על טענותיו.

יודגש, כי למרות הזמן הרב שחלף מיום מתן פסק הדין בערעור, המערער לא עשה כל מאמץ ולא טרח לשלם ולו

תשלום אחד מהתשלומים שהוטלו עליו ואף לא חלק ממנו.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא לא בשיקוליו ולא בקביעותיו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ח אלול תשע"ט, 18 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.